(૫) બનામે ખુદા.

મુંબઈ નાટક મંડળી

ઉરદુ જબાનમાં

ખુને નાહકના.

HAMLET-

ગાયનો.

સુરત દેશીમીત્ર એન્જીન પ્રીન્ટીંગ પ્રેસમાં છાપ્યું

ઘણા વધારા તથા સુધારાની સાથે લખેલા ગાયનો

કીંમત ત્રણ આના.

બનામે ખુદા.

ખુનેનાહકના ખેલનો ટુંકસાર.

અંક પેહેલો.

પડદો પહેલો—જહાંગીરના બાપ શાહા આલમગીરના મરણ પછી મલેકા ગોહરનનીસા, જહાંગીરના કાકા ફરરોખ (પોતાના દેર) સાથે બીજીવાર પરણી છે. ફરરોખ પોતાને રાજા બનાવવા માટે મલેકાને સમજાવે છે, મલેકા તે મતને અનુસરીને વજીર હુમાયુનને સાંધી તેની સામેલગીરીથી ફરરોખને રાજ અપાવવાની ગોઠવણ કરે છે. જહાંગીર, બાપના મરણનો શોક, તથા ટુંક મુદતમાં તેણીની માએ બીજી શાદી કીધી તેનો વીલાપ કરે છે, અખતર (જહાંગીરનો દોસ્ત) તેને ધીરજ આપે છે: વજીર હોમાયુ ફરરોખને રાજા બનાવવાની ખબર શાહજાદા જહાંગીરને આપે છે.

પડદો બીજો—મેહેરબાનું (જહાંગીરની આશક વજીર હુમાયુંની બેટી) જહાંગીરની જુદાઈમાં ઝુરે છે, જહાંગીર ત્યાં આવે છે. પોતાની માતાની બેવફાઈથી જહાંગીર બધી ઓરતો તરફ પોતાનો અણગમો દેખાડે છે, અને મેહેરબાનુંના સવાલના ભરમ ભર્યા જવાબ આપી ચાલી જાય છે. સલમાન (જહાંગીરનો નોકર) ત્યાં આવી લાગે છે અને રેહાના (મેહેરબાનુંની સાહેલી) ને પોતા સાથે શાદી કરવા સમજાવે છે, પણ રેહાના અખતરના ભાઇ અનવર સાથ લગનના વચનથી બંધાયલો હોવાથી તથા સલમાન એક છટેલ છકેલ હોવાથી રેહાના તેને ધીકારે છે. સલમાન ચાંઇ પડી જવાથી કોઇબી તદબીરથી મેહેરબાનું પાસેથી લગ્ન કરવાનું વચન લેવાનું બીડું ઝડપી જાએ છે.

પડદો ત્રીજો—ફરામુર્જ વજીરનો છોકરો મનસુર, મેહેરબાનુંપર આશક હોવાથી તેના ફીરાકમાં રાત દીવસ મેહેરબાનુંના બાગ આગળ

ભટકે છે. ત્યાં મેહેરબાનુંની સાહેલી રેહાના તથા ફરજાના આવી લાગે છે. મનસુર તેઓ પાસેથી મેહેરબાનું સાથે એક વાર ભેટ કરાવવાની કબુલાત લેય છે.

પડદો ચોથો—સલમાન પોતાની મતલબ સાધવા મેહેરબાનુંને ધભરાવે છે કે જહાંગીર દીવાનો થઇ ગયો છે. મેહેરબાનું ધબરાય છે. સલમાન લાગ સાંધી કહે છે કે રેહાના સાથે મારા લગન કરવાનું વચન આપો તો હું મારી યુકતી અજમાઉં અને જહાંગીરને દીવાનાપણામાંથી છોડાવું. મેહેર જહાંગીરને સારી હાલતમાં લાવવા માટે લાચારીથી રેહાના સાથે સલમાનના લગ્ન કરાવી આપવાનું વચન આપે છે.

પડદો પાંચમો—કીલ્લા આગળ મરહુમ બાદશાહ (જહાંગીરના બાપ)નું રૂહ રાતના ભટકે છે એમ ચોકીદારોથી જહાંગીરને ખબર પડવાથી જહાંગીર રાતના કીલ્લા આગળ આવે છે, જ્યાં રૂહ દેખાએ છે, તે તેને દોરવીને કબ્રસ્તાનમાં એકાંત ભાગમાં લઇ જાય છે.

પડદો છઠો—અખતર સલમાન સાથ કબ્રસ્તાનમાં જહાંગીર તથા રૂંહની હીલચાલ જોવા આવે છે. રૂંહ જહાંગીને દર્શાવ છે કે હું ત્હારો બાપ છું અને મારૂં ખુન તારા કાકાએ ત્હારી માયની મદદથી કીધું છે. એજ મલેકા મારી તરફ બેવફા થઇને ત્હારા કાકા સાથે પરણી એટલુંજ નહી, પણ તું ખરા વારેસને બાતલ બનાવી તારા કાકાનેજ રાજ અપાવ્યું માટે જો તું મારો કદરદાંન બેટો હોય તો મારા ખુનનો બદલો તારા કાકાપર લેજે પણ તેમ કરવા જતાં તારી માયને જરાબી દુઃખ ના દેતો, તેનાપર હરગીજ વેર ના લેતો.

અંક બીજો.

પડદો પેહેલો—અખતરના બજીદ થવાથી જહાંગીર પોતાના મરહુમ બાપના રૂહનો ભેદ તેને જણાવે છે અને પોતે ફરજીયાત દીવાનો બની ખરી બાતમી મેળવવાનો નિશ્ચય કરે છે.

પડદો બીજો—મેહેરબાનું આગળ રેહાના તથા ફરજાના મનસુરની તારીફ કરે છે મનસુર ગોઠવણ મુજબ આવી લાગે છે. મેહેરબાનું તેના પ્યારનો ઇનકાર કરે છે, કીનાંખોર મનસુર તેની ઉપર કીનો

લેવાનો કસદ જાહેર કરી ચાલી જાય છે. બાદ જહાંગીર આવે છે, મેહેરબાનું જહાંગીરને પોતા તરફ ઘણોજ બેદરકાર જોવાથી તથા જહાંગીરનો ઓરત માત્ર તરફ અણગમો હોવાથી અફ્સોસ કરે છે.

પડદો ત્રીજો—સલમાન રેહાના સાથે લગ્ન કરવા માટે લગનના પોશાકમાં આવે છે. રેહાનાના આશક અનવરને આ વાતની ખબર પડવાથી તે પોતાના ભાઈ અખતર તરફથી મદદ મેલવે છે. સલમાન ભુતોથી ઘણો ડરતો હોવાથી અખતર અનવર સાથે બે માણસોને ભુતનો પોશાક પેહેરાવીને મોકલાવે છે. તેઓ સલમાનને બીહવડાવે છે તથા રેહાનાથી દુર રાખે છે અને તેનો પોશાક તથા ફુલનો સેહેરો ઉતારી અનવરને પહેરાવે છે. મીયાં સાહેબ આવે છે. અને સલમાનના ધોકામાં તે રેહાના સાથે અનવરના લગ્ન કરે છે. મેહરબાનુંની ઓહાંસથી રેહનાને ફરજ્યાત સલમાન સાથે પરણવું પડયું છે એમ સમજી તેણી દુઃખી બને છે. છેવટે અનવર રેહાના આગલ જાહેર થાય છે. રેહાના આનંદ થાય છે. સલમાન વધારે ગડબડ કરવા ન પામે માટે નકલી ભુતો તેને બાંધીને ચાલી જાય છે.

પડદો ચોથો—નીરાસ અને નાસીપાસ થયલો સલમાન પોતાની લાલનનો તથા જહાંગીર દીવાનો થવાથી તેની નોકરીપરથી બર તરફ થવાનો અફસોસ કરે છે. ત્યાં મનસુર આવે છે અને સલમાનને પૈસાની લાલચે જહાંગીરનું ખુન કરવા ઉસકેરે છે. સલમાન તે વાતને ધીક્કારે છે પણ પૈસાને ખાતર કોઈબી શરતે મેહેરબાનુંને કબ્રસ્થાનના એકાંત ભાગમાં મોકલી આપવાનું સલમાન મનસુરને વચન આપે છે.

પડદો પાંચમો—બાદશાહ ફરેરોખ જહાગીર શા શબબથી દીવાનો થઈ ગયો છે તે વીશે વજીર હોમાયુંનને પુછે છે. વજીર તેના દીવાના પણાનું કારણ ફક્ત પોતાની છોકરી મેહેરબાનું ઉપરની શીદાગીરીનુ જણાવે છે, અને તેની સાબેતીમાં જહાંગીરે મેહેરબાનું પર લખેલી પ્રેમપત્રીકા રજુ કરે છે. બાદશાહ તે કાગળ વાંચે છે. તો પણ વધારે ખાત્રી કરવા વજીરને કહે છે કે હમણાં જહાંગીર સાથે તેની મા ખાનગીમા ચાગ સંબંધી વાતચીત કરવા આવનાર છે પણ મલેકા

પોતે પોતાના દીકરાને ચાહની હોવાથી તે વાત મારીથી છુપાવશે માટે એ લોકોની વાતચીત છુપાઇને સાંભળી પોતાની આગળ જાહેર કરવા જણાવી ચાલી જાએ છે. જહાંગીર પોતાની માયની મુલાકાત દરમ્યાન તેના પાપી કરતુકોની યાદ આપે છે. જહાંગીરને ઘણો ઉસકેરાયલો જોઇ વજીર મદદ માટે બુમ પાડે છે. જહાંગીર પડદામાં છુપાયલા વજીરને ભૂલથી પોતાનો કાકો સમજીને વગર જોવે ઠાર કરે છે, વજીર મરી જાય છે. જહાંગીર ઘણો ઉસકેરાયલો હોવાથી વખત છે પોતાની માયને ઇજા કરે એવા વીચારથી મરનાર બાદશાહનું રૂહ પાછું જાહેર થાય છે, અને માયને દુખી નહીં કરવા માટે ચેતવે છે. જહાંગીર પોતાની માયને હવે પછીથી સુધરવા તથા પોતાના કાકાનો સાથ છોડી દેવા સમજાવે છે અને બાપ તથા કાકાની છબી બતાવે છે અને સરખામણી કરે છે.

પડદો છઠો—સલામાન પોતાની ગોઠવણ મુજબ એકાંત બાગમાં મનસુર સાથ મેહેરબાનુંની મુલાકાત કરાવે છે. મનસુર જબરદસ્તીથી તેણીને પોતાનો પ્યાર કબુલ રાખવા સમજાવે છે. મેહેર એ વાતનો ઇનકાર કરે છે. મનસુરનો પ્યાર કીનામાં બદલાય છે. ને મેહેરનું ખુન કરવા ચાહે છે. જહાંગીર કટોકટની વખતે ત્યાં આવીને પીસતોલ વડે મનસુરનું ખુન કરીને મેહેરબાનુંને બચાવે છે. મેહેરબાનું પાછો પ્યારનો ઉભરો ખાલી કરે છે જહાંગીર તેને ઉડાવે છે. અહીયાં જહાંગીર તેણીના બાપનું ખુન પોતાને હાથે થયું છે એમ તેણીને કહે છે બાપના મરણના કારી ઘા તે નાદાન છોકરીના મગજ ઉપર ભયંકારક અસર કરે છે, અને તે અસરથી તથા હવે પછી જહાંગીરના પ્યારની નીરાશીના ખીયાલથી તે દીવાની થઇ જાય છે.

અંક ત્રીજો

પડદો પહેલો—દીવાની બનેલી મેહેર નદી કીનારે ભમે છે અને દીવાનાપણામાં એક ન્હાના નાળામાં પડીને મરી જાય છે.

પડદો બીજો—તરેહવાર સંકટોથી ઘેરાઇ ગયેલો શાહ ફરરોખ કોઇબી શરતથી જહાંગીરનું કાટલું કહડાવવાની ગોઠવણ કરે છે, જેમાં હુમાયુંનના છોકરા (નાસીર) ને તેના બાપનું તથા આડકતરી રીતે તેની બહેનનું ખુન કરવાર જહાંગીર પર વેર લેવા માટે ઉસકેરે

છે. નાસીર શાહ ફરરોખને તદબીર પુછે છે. શાહ તેને તદબીર દેખાડે છે કે આજે બાદશાહી કુટુંબને માટે મેહેલમાં એક નાટક થનાર છે જ્યાં તું તારી તલવારને ઝેરી પાણી પાઈને એક સાબુત ફટકો લગાવજે ને તારૂં વેર વાળજે. નાસીર એ ગોઠવણ કબુલી જાય છે. ફરામુર્જ અમીર પોતાના બેટા મનસુરનું ખુન જહાંગીરે કીધું તેની ફરીયાદ ફરરોખશાહ પાસે કરવા આવે છે, ફરરોખ તેને પણ તેના છોકરાનું વેર લેવાની એક યુકતી દેખાડે છે કે આજે બાદશાહી કુટુંબને માટે નાટક થનાર છે ત્યાંહ તું શરાબની કુમમાં જેહેર આમેજ તૈયાર રાખજે અને જે વખતે શરાબનો દોર ચાલે તે વખતે જહાંગીરને ઝપાટામાં એ ઝેર ભેળેલી શરાબની જામ આપજે.

પડદો ત્રીજો—નાટકના જલસામાં જહાંગીર અને અખતર બધી તઇયારી કરતાં દેખાય છે જ્યાં બાદશાહ ફરરોખ, મલેકા, ફરામુર્જ નાસીર વીગેરે દાખલ થાય છે. નાટક શરૂ થાય છે. (નાટકનો ટુંક સાર—(એક બાદશાહ પોતાની મલેકા સાથે વાતચીત કરે છે કે આજે મારી તબીતય સુસ્ત છે માટે હુ સુવું છું એમ કહીને તે સુઈ જાય છે. મલેકા કે જે પોતાના દેર સાથે પ્યારમાં પડેલી છે તે ત્યાંહ પોતાના ધણીનું ખુન કરાવવા લઈ આવે છે. દેર તેણીની મદદથી પોતાના ભાઈ બાદશાહનું ખુન કરે છે) આટલું જોતાંજ શાહ ફરરોખનું દીલ પોતે કીધેલા નીચ કામ માટે ડંખવાથી ઘભરાય છે મલેકા પણ તેમજ અકળાય છે, તમાશો મોકુફ કરવાનો હુકમ થાય છે. પોતાના બાપના ખુની શાહ ફરરોખજ ખરેખર છે એમ જહાંગીરની ખાત્રી થાય છે. આવો નાટક હાથે કરીને ફીસાદ ઉઠાવવા માટે જહાંગીરે કીધો છે એમ શાહ તેની પર બોહતાન મુકે છે. શાહના બોલવાના ટેકામાં નાસીર છેડતી સાધે છે, અને જહાંગીર સાથે તકરાર કરતાં પટાબાજીમાં ઉતરે છે. નાસી જહાંગીર પર ઝેરી તલવારનો વહાર કરે છે, કંઇ પણ દગો થયો છે એમ જહાંગીર ચેતી જાયછે, અને અખ્તરની તલવાર લઇને નાસીરને મરણતોલ જખમી કરે છે. જહાંગીરના જખમી થવાથી મલેકા જહાંગીર માટે શરાબ તથા પાણીની દોડાદોડ કરે છે. ઝેર ભેળેલી શરાબી જામ ફરામુર્જ

અમીર જહાંગીર વાસ્તે આપે છે, જહાંગીર મલેકાના હાથનો શરાબ પીવા તથા તેનું મોંહ જોવા ના પાડે છે. પોતાનો જીવ ધભરાતો હોવાથી મલેકા પોતે તે શરાબ ફરરોખ તેને અટકાવે તે અગાઉ અજાણુતામાં પીઇ જાય છે. હવે નાસીરને ફરરોખની દગાબાજી માલમ પડે છે જેથી ફરરોખની ઉસકેરણી તથા ઝેરી શમશીર વીશે ખરો ખુલાસો કરી નાસીર જહાંગીર પાસે માફ માંગતો પોતાનો પ્રાણ છોડે છે. મલેકા શરાબમાં ઝેર હોવાની ફરીયાદ કરે છે. એ વાત જાહેર થતાં ફરામુર્જ અમીર નાહસી જાય છે. શાહ ફરરોખ પણ નાહસવા જાય છે. જહાંગીર તેને પીસતોલ વતી મારી નાખી પોતાના બાપનું વેર લેય છે. મલેકા ઝેર ચહડવાથી મરી જાય છે. જહાંગીર પણ ઝેરની અસરથી પોતાનો પ્રાણ તે કીરતારને હવાલેકરે છે.

બનામે ખુદા.

નાટક પાત્ર.

હેમલેટમાંના નામો.

ફરરોખ—દમાસ્કસનો રાજા–જહાંગીરનો કાકો............કલોડીયસ.

જહાંગીર—આલમગીરનો છોકરો........... ....હેમલેટ.

રૂહ—જહાંગીરના મરહુમ બાપ આલમગીરની રૂહ... ...હેમલેટનો બાપ.

હુમાયું—વજીર.................................. ...પોલોનીયસ.

નાસીર—હુમાયુંનો બેટો........................ ......લારેટીસ.

ફરામુર્જ—એક અમીર.................... ....કાર્નેલીયસ

અખતર—જહાંગીરનો દોસ્ત..........................હોરેશીયો.

અનવર—અખતરનો ભાઇ................ ... ...(નવો ભાગ)

મનસુર—ફરામુર્જનો છોકરો–મેહેરનો આશક...........(નવો ભાગ)

સલેમાન—જહાંગીરનો ખીદમતગાર..... ....માર્સેલસ.

ગોહરુન્નીસા—જહાંગીરની મા–પાછળથી કાકી.........ગર્ટરૂડ.

મેહેરબાનુ—હુમાયુંની છોકરી–જહાંગીરની માસુક ......ઓફેલીયા.

રેહાના—મેહેરબાનુંની સાહેલી–અનવરની માશુક ... ...(નવો ભાગ)

ફરજાના—મેહેરબાનુંની સાહેલી............ ....(નવો ભાગ)

ચોબદાર, મીયાંજી, નકલીભુતો, તમાશાવાલાઓ, વીગેરે.

સ્થળ—દમાસ્કસ.

૧

દાવર દાદાર કાદાર સતાર દાતાર આલાકે બાર
ગફાર જબ્બાર એ તોરી ગુલકારી પે વારી બલહારી. દા૦
આલમપર સરદારી કાયમકી કીરતારી તાપરવારી,
પતીત તારે લાખોં રબ શરમ ધરમ રાખો
બાનની તોરી દાં કરત મીલહમે નર નારી. દાવર૦

૨

નાચે ગાયે નારી પ્યારી ચલો વારી વારી જાએ.
હમ જાએ બલહારી. પ્યારી ચલો વારી વારી જાએ.
બાગમે હએ ફુલ ખીલે, પ્યારી મએ વારી,
હરસુ હએ બાદે બહારી, રે ઘુમ ઘુમ દેખે ગુલોકી શાન,
સપેરે ચમન ગુલ ગુલશન. હએ સોહાના લાલા,
ગુલલાલા. મતવાલા, હએ આલા, પીયારી ચલો
વારી વારી જાએ.—નાચે.

૩

જાની સુન તોહેબીન છીના ખુશ લગેના
કલ પડેનાં અમન મીલે ના પરેશાની
હયેરાની એબ્યાંની હએથાની સીતમરાની. જાની
કયા ધન તુજ પર જાના તન મનકો વારૂનાં વરનાં
હરબારી દીલદારી કર કર જાની શીમ
હરદમ જર સર કરત નજર બનબંન્દ ગાન બંદા— જાની.

૪

મોહે નારે છીશાન તું બના બના અયજાન
સુલતાન બનકે મોરા સજના તન મનકા પીયારે જાની
વારૂં તુજ પર સભી જાના મોહે૦
શુકરાનાં શુકરાનાં માન જાન કુરબા શામ ધ્યાનમેં ધરેનાં
સુખ કરનાં જાવે દાની જાનાં મીલકર શાદી ગાનાં મોહે૦

૫

ચકમાં ચલતા છલતા જલતા મુજકો એહ કયા દીલમેં સમજા
ચીકનાં રીતનાં કુટનાં દમકા પ્યાલા હએ એહ સમકા
તેગ મારૂં ખનનનનન જાન જાએ સનનનનન
બનકે મુરદા ફડકે મુરગા સાથી હો વહીજમકા. ચકમાં૦

૬

અલબેલેસો કહેનારે સંદેશા મોરા
કાહે બીસારે અય પીયારે મોરે આરે
આરે તોરી હમ બાસ ની હારે શોકહે૦
કરો કુછ ધીયાન લગે બીરહા બાન હએ જાનપે આન બનીરે.

દીન રતીયાં રકત બહે અખીયાં
આગ હએ છતીયાં લગતીયાં ન ભાવત કોઉકી બતીયાં
અબતો સજન દીખલા દે દરસન હાંરે
સુલગત તન મન તજે હમ અન ધન. સો૦

૭

માન બચન રાજ દુલારી મોરી
જીયાન બોરી થોરી મત હોરી
જાવ જાવ મન ન દુખાઓ જાઓ માન૦
દીલ ન દુખાવો નીત સુખ તુંમ ઉઠાઓ
મનકી મુરાદે પાઓ જાઓ જાઓ
સતાઓ ન મન મોરા સમજાઓ— માન૦

૮

સખી કયસે દુખ સહા જાએ
બીન પીયા જીયા કલ નહિ પાએ
જાએ સીસક સીસક જીયા હાએ સખી૦
જીયરા અજાન કો બીછોરો બીછાન પડી
દુખસે મીલાપ ભયો સુખ બન ગયો બએરી.
હોવે દરસ તોહે પ્રાનકા કાહે સુંદરી અધીર ભઇ
સખી કયસે ધરે મન ધીર દરસ બીન જહાંગીરકે
ધીર ધીર અધીર ધીર
પીરદે ગયો જહાંગીર સંગ લીયે ગયો મોરી ધીર
કરૂં કહા હાએ કહાં બસુ જાયે કયસે કલ આએ ચયન જીયા પાએ.
સખી૦

૯

પે તોરા સંઇયાં મંદર વા અઇએ પીયારી
ભાગ જગએ સોહાગ રાગ જગઇ— તોરા૦
બાર બાર હો નીસાર જાનદુંગી બાર બાર
ફીર હમકો તુંમ જાઓગી ભુલ તુમ બનકે ગૂલ જાઓગી ફુલ
વાહ વાહ વાહ વાહ વાહ એ લાગ ફાગ લઇએ. તોરા૦

૧૦

અફસોસ ગયા હમ દમ છલીયાં
ન રહા ચમન જલ જલ ગઇ કલીયાં અફ૦
ખાક બદન કર મન મુરજાએ
જાનકો મેરી રોગ લગાએ
પ્રીતકે ગમશે મએ જલીયાં અફ૦

૧૧

માનો માનો માનોરે પીયારી બતીયાં
જા જા નાહિ દીખાવે તું છતીયાં

એહ બતીયાં સુરતીયાં માનો૦
બોસાદે એક ગોરે ગાલકા પીયારી જાન
ચલ મુવે હટ મુવે ધુસતું મન હુસ મુવે
મએ જો જાઉં તો પછતાયગી
દુલહા કહાં મુજસા પાએગી
નીકલ નીકલ ઇધર ઇધર અબનમ ચલહાં- માનો૦

૧૨

દુર દુર જાપરે હો દુર એ શહર તું મુહકો તેરે જુલુશું મસાની મજુર તું
વોચાર ધાતે લે માર લાતે બાતે મીઠી કર જાન
જારે જારે મુરખ નાદાન.
સુન પીયારી તું માન જારી ના કર તુફાન
અરે મુજી શયતાન અરે જા જા જા
અરે આ. આ. આ. હટનલા ખટનલા બોસા ઝટ પટ દીલા
જા જારે કાલે લંગુર તું. મુહ૦

૧૩

અલમ ભારી બેકરારી રાત દીન હએ રબ્બે બારી
સાગવારી દીલ ફીગારી આહો જારી અશક બારી.
રંજોમ લાલ બદલા હાલ
મુજે મહેરકા ખીયાલ દુખકી ઘડી
આહ ભારી ગમ ખ્વારી કો ન કરે અલ૦

૧૪

અજી વાહ વાહજી બાકે જવાન વાહજી
બડે ધુમ ધામસેં હોગે બ્યાહજી
ચલે કીસ્સે કરને કો ચાહજી અજી જાવ જાવ જાવ જાવ.
રાહ લો તબાહ મત ચાહ ચાહ બનો ગુંમરાહજી. અજી૦
મહેરબાનો કી મહેર તો દુર હએજી
કહાં તું હએ ખાકી કહાં વોહ હુરનુંરી.
જાવ જાવ નાદાન એ ધ્યાન નીડર ઉધર હો.
ચાહ પ્યારસે વાહ વાહ સે પાઉગા માહજી— અ૦

૧૫

મોહનીયાં પીયારી સનમસે મીલાઓ.
જો ચાહો સો માંગો વોહી મોંસે પાઓ મો૦
યેહ મુહ કાલા ઔર મસાલા જાકે ખુસ્કા ખાઓ
મએ જલા હુ ઇસ્કમે તુંમ ઔર ન આગ લગાઓ— સ૦
જનમ એહ ગુંન માનું બીનતી સદા મએ કરૂં.
દેખકે જરત મોરા જીયરા.
ન લો નામ ઉસ ગુલકા ટહેલો જાઓ

મત માંદ ચાંદકો ગહન લગાઓજી
બનકે ખબ્તયું નહી ફુલકપે ખાક ઉડાઓજી
મેરી કસમ તુમ નાહી સુખન એહ સુનાઓ— મોહ

૧૬

મોરી પીડા મીટાઓ એહ ગુરીયાં સુંદરીયાં મીલવા દો
નીડર નીડર ખતર નકર ફુલનસે ભર દામન ચમન.
ચમનસેં કાટો— મોરી પીડા
લો ગમકો કમ કરકે દીલ રાખો થંમ થંમ.
મહેરસે મીલવાકે ચમકાએ ચમ ચમ.
મેરી જાનકો બચાઇએ સવાબ આપ પાઇએ
હાં હાં તુમ ગમકો ભુલાઓ પ્યારી પાઓ. મોરી.

૧૭

હાએ હાએ અલ્લાહરે એહ કયા હુવા.
કયા હુવારે કયા હુવા કયા હુવા કયા હુવા— હાએ.
અરે કોઇ આવો બચાવો બુવા.
માર ધાર તોડ ફાડ બાપરે મુવા— હાએ.

ડ્રોપ.

૧૮

કયા કરે ભરોંસા હએ જહાં ખરાબ યાર ગાર સારે બેવફા બને
હયે બુરા જમાના આજકા જનાબ.
કે દોસ્ત દમમે રંજો ગમમેં ઓર દે અજબ.
કબસે એતેબાર હો રાજ કયા કહે.
રંગ ઢંગમે બુરે હએ દગા ભરે હો ગયા જહાંનમેં.
ફએસા દીનકે લાબ જો દસ્તવાર રાજદાર હો ન દસ્ત યાબ.

૧૯

નાચે છુંમ છુંમ છુંમ પીયારી ગુલશન હએ સબ હરા
પીયારી નાચે દીલમીલ ખીલ હાં હાં હાં
સાજ આજ કરે મહેર પીયારી રંગ ઉડે ગત રાગ ફીરે.
બડે સાન કરે આનપે કુરબાન દીલોજાન
આ દીખાએ જલવા પ્યારી.
ખીલ જાએગી કીયારી હાં હાં હાં હાં— નાચે.

૨૦

હેં હેં હેં મનતું કોહે જલ્લ
તુંજપર દીલબર કી નજર નથી ગરદંભર હોકર યા જી
સંકટ સહે ફીર કયું હાથ મેલે— હેં હેં હેં મનતું.
બહેતે દરીયાસી ગુજરે હએ ઉમ્ર એ હાએ જવાનાની
તન મન જલ જલ ઘડી ઘડી પલ પલ

બનકર દુશમન ચલા દલ જોબન હે હેં નએ નએ.
નીત ગમ હરદમ જોબન ચલે— હેં હેં હેં મનનું.

૨૧

માંન મચલ નચલ ચંચલ ચપલ દીલબરહએ પરીયાં
કરલો યાર જો ભાયા સાવરીયાં
કરસાદી આબાદી ઉનસે સુંન્દરીયાં— માન.
સાન ફલક તલક હાં હાં ચમક દમક હાં હાં
લટક મટક હાં હાં ઝટક પટક હાં— માન
ન રીસલ ચીકનીયાં બડી કુટની બડી ભુતની.
ઇધર ઉધર નજરીયાં જયસે બદરીયાં નાચે અટરીયાં.
કુદે ઉછલ મચલ હાં— માન.

૨૨

ઇશ્કમે એકલહું મન હરવા જરા લાગો અયે પ્યારી તુમ ગરવા
ખએ રાતે હુરન હૈ ડાલો દીલ શાદ હોવે મત વાલો.
તોરી શાન બડહે જાન અલ્લાહ કામ બનાવે.
મનશા મનકી પાવે— ઇશ્કમે.
ચંદ્રબદનીયાં ગોરી મોહનીયાં અગનયનીયાં ગુલ લાલા
બને નુર મહેર બાલા જલે જીકો તું નાંહી જલા
આઓ ભુલાઓ રીજાઓ જાંના
મીલે સવાબ દીલકા ઘર કરવા— ઇશ્કમે.

૨૩

તોરી મનકી કછુન પુરીહો આસ કાહે સતાએરે
મુંજપે સીતમ કાહે કરે જીયરામે સોચ અરે
પાએ પાએ નાહી જીયાકી આસ છલકી ચલેનાં તોરી બતીયાં
દામનકી ખરાબ આબ જીન કાયા જીયા ચમકતાબ
બીજલી છતીયાં તલમલાએ જાનકો જલાએરે તોરી.

૨૪

દુશમન મોરા બનબન દીન રયન
બાલા જોબન કરે ચયને હરન દુશ૦
દુનીયામે કીસ ગજબ કે આજાર
કહી દુશમન કહીં આશકે જાની.
જીસકો તકત વોહ ન ડાલે નયન. દુશ૦

૨૫

કાહે છોડે પ્યારા દીલ બરરે આહે મોરે યાર
પ્યારે સુખન મોરા જાન તનમન સભી ડારૂં વારૂં કાહે૦
મનમે રંજ કાહે કોકીનો તજે યાદ સારી દીનો
કંથ કયું છોડેહો મોરા ધ્યાન લાગોરે મોહે મોહબાન

ઉઈ ઉઈરે કીની ખાર જાર. કાહે૦
હમતો તુથપે જાન હએ દેતે નહી દાદ હમારી લેતે
સખી તુમ કયશે ઉકે આહ ન્યારી ચાહને કીરાહ
ઊઈ ઊઈ રેમએતો બઅડી હાર કાહે૦

૨૬

ઉયા કાહે આહે દુખ સહે નારે
મરહેનાં જીવન અબ સોહનારે ઉયા૦
સી નાજલે આહે ભાવે નાઝના સંઈયાં જોપીત નીબાહેનાં
ચાહતમે ગમ સાથ લગે હએ
રાહત પાનાએ ચાહેનાં ગાહેનાં મોહેનારે ઉયા૦

૨૭

કરૂં આજ દુલહન સે મએ શાદી હો હો હો.
બનકે દુલા તનકે ફુલા મનસે ભુલા ગમ સારા
સાવરા સલોનાં પ્યારા પ્યારા હું ઘર બારી. કરૂં૦
દુલન મીલન સજન મોહન આએ બડે દાક બાટશે.
શાદ શાદ બન દામાદ
પાંચ સાત હોગે બચ્ચે લડાઉંગાં લાડુ દાલ ભાત દુંગા.
બાવા બનુંગા પ્યાર કરૂંગા બેટા કહુંગા હરબારી કરૂં૦

૨૮

દેખો દેખો દુલહાકી ખુબ ગતબની.
મોલી હુર ચહડા નુર
પડાફંન્દાં ભુલ ગઈ સાદી હો હો દેખો૦
ગઈબની ભાગ ઘર ઘના
રહાબના ફાંકક રચના
સાદીકે એવજ બરબાદી. હો હો. દેખો૦

૨૯

સુન ગુનસેં ચુન કાંમતું.
દેખું દેખું ઢંગ તોરે છલ હુનર હુનરહાં ભૈયા હું બહું સુન૦
કાંમ બનાઓગે દાંમભી પાઓગે.
જાઓગે બનનેહાલ ખુશી લાઓગે મનકમાલ.
દુખ મીટાએગા સુખ ઉઠાએગા જરસેં મુદામ હ—સુન૦

૩૦

બાબા પૈસેકી સારી હએ યારી યહાં
દીલદારી યહાં, ગમખારી યહાં
હોજે પૈસા હો, કૈસા હો બોલો મીયાં
મજેદારી યહાં, પ્યારી પ્યારી યહાં
જો હો પૈસા તો રીર હુશીયાર યહાં

તુમ હમારી યહાં, દેખો સારી યહાં
મઓવો ચંચલ હખુની કે પરીયોંકી જો.
લેતું બાતોમે ઘાતોમે બેગુમાં— બાબા૦

૩૧

પીયુ મીલનકી બત્તીયાં સુન આઇ હુ મએ રતીયાં
ઘરછોડા દરછોડા હએ આજ.
પ્રેમકી લાગી મોહે એ દીલપાર ગઇ હએ કતીયાં. પીયુ૦
કારી લાગે બારી લાગે રયનન દુશમન બની
મન ઘબરાવે જીયાં અકુલાવે ફાટે છતીયાં. પીયુ૦

૩૨

દીલસે દુર કરવો ધ્યાન પુરા નહોગા અરમાંન
હએ જાનો મન તેરા હએ માલો ધન તેરા સરતેરા તનતેરા બેગુમાન દીલ
દુરહો રીજાલે ઓબદકાર સુરત ફાલીકર ચમાર.
ખબરદાર સીતમગાર લાગો જીગરવા.
આજ સુંદરવા જાન જીગરવા તું પ્યારી હએ ન્યારી
મઓવારી બલહારી કરયારી દીલદારી મેરીજાન દીલ૦
પાક દામન જોહો નાપાકસેહમ તાબ નહો.
નીચકે હાથમેં ગોહર કબી નાયાન હો.

૩૩

જા જા મુજી દેખી તેરી દીલેરીઇ શાન.
બાતે નબના લુચ્ચે શોદે જુઠે દુરહો બેઇમાન જા૦
ચલ હટ નટ ખટ દુરહો
માનો ઇતની બીનતી જાન વારૂં મોરા તાપે પ્રાન.
ઓ હેવાન.
પ્યારી જાન
શુ હએ શુ શયતાન જા૦

ડ્રોપ

૩૪

જીન્દગી કહેતે હએ દુખયાંસે ગુજર જાનેકો
જી તડપતા હએ ગલા કાટકે મરજાનેકો
ઇસ મરજ કાન હુવા હજરતે ઇસાસે ઇલાજ
મઓત આજાએ મસીહાં તેરે દીવાનેકો જી૦
એ ન સમજીકે તુજે ખુદ ભીહએ જલના આખીર
શમઆ કયું તુંને જલાયા કીસી પરવાનેકો. જી૦

૩૫

દરદર દીલબર દેખતી દુખ દરીયા ડુબી નારી.
દઈ દીલબર દીખે દીલમાંહી દીવાની મોરી દીલદારીરે હાજી

અપના સો સપનાં ભયા અબ ખપનાં નહી ભારી.
બસ જપનાં ઉસીકા નામ દીવાની મેરી દીલદારીરે. હોજી૦

૩૬

ખતમ ક્યા મુજપર બલાએ આશમાની હો ગઇ
આબરૂ અશકોકી બદકારીસે પાની હો ગઇ
કુછ ન સામાં આખીરતકા કર સકા બખ્તે સીયાહ
ગમસે જાને નાતવાં અફસોસ ફાની હો ગઈ
કૃય લે બદને કર દીયા બદનામ મુજકો ઔર જલીલ
મેરીરે આયાકો મુજસે બદ ગૂમાની હો ગઇ

૩૭

જાએ સારી બેકરારી દીલકી ખુદાયા
દુર ગમ દુર ગમ હુએ હમ પુરગમ હરદમરે જાએ૦
મારા જાએ જો વો જહાંગીર નાસજા
જાએ જાએ જાએ સબ ગમ અપનાં
બરમલા ફીરમજા મએ ઉડાઉ સદા
મેરે દીલકા મનશા જાનો સભી બર આયા જાએ૦

૩૮

કાતીલ સચ્ચા તું જો બચ્ચા ઠએરેગા વહાં
મએ લેલુંગા જાન તેરી મુજકો ખાઉગા કચ્ચા
ચીરૂ સીના એહેલેકીનાં મુશકીલ જીનાં તેરા કરદુંગા
ખલવો જાઉં મએ દીખલાઉ મગે.
ખુદસર બદતર કીના વર તેરાસર
કીતનાં ગર બચકર જાએગા કહાં કાતી૦

૩૯

જાઉં જાઉં દીલ ઉસપર વારૂં
કુરબાં હરઆં મએ રહુ ઉસપર— જાઉં
મારો ખુદા હએ શાહેદ મેરા
ગીરેગા પસીનાં જીસજા ઉસકા
ખુન અપના મએ બહાઊં
તેગ અયસી મએ ચલાઉં
સર લાખોકે ઉડાઉ
નામે દુશમનનો મીટાઉં. જાઉં૦

૪૦

મુનતજીર આંખોંમેં હર વખ્ત હએ જલવા તેરા
આંખે દીખલાતી હએ હરરોજ તમાશા તેરા મુ૦
જો મેરે પાસ હએ કરતી હું તસદુક તુજપર
દીલ તેરા જાન તેરી ઔર કલેજા તેરા મુ૦

મીસલે પરવાનએ જાંસોજ કું મએ આલમમેં
હએ અમર શમ આ શીકૃત આ રીજે જોબા તેરા   મુ૦

૪૧

મગ ચલત મોર મનહર લીનો
એરી પીયારી મએ ક્યારી કરૂં સાંવરીયાને મોર ચલક જલક
નેક દીખાક મગ
નીન્દ ન આવે બીન બીન સજની.
નીસદીન ઘડી ઘડી પલ પલ છીન છીન કલન પડત.
બાંકી ચીત્રવન કુંવરે મજ ક્યસા ટોનવા કીનો.
સુરત દીખાકે.   મગ૦

સમાપ્ત.